

**ROGER ZELAZNY**

# **ARMELE DIN AVALON**

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC  
fiction.ro

**Roger Zelazny** (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

În seria **Amber**  
din colecția fiction.ro  
a apărut  
*Nouă prinți din Amber*

În curînd  
*Semnul unicornului*

Lui Bob și Phyllis Rozman



## I

Am rămas pe plajă și am rostit „La revedere, *Butterfly*“, iar barca s-a rotit încet, apoi s-a îndreptat spre larg. Urma să revină în port lângă farul din Cabra, știam sigur, pentru că locul era în apropierea Umbrei.

Răsucindu-mă, am privit șirul negru al copacilor situați la o aruncătură de băț, știind că am un drum lung înaintea mea. M-am deplasat în direcția aceea, făcând schimbările necesare pe măsură ce înaintam. Răcoarea de dinaintea zorilor se instala deasupra pădurii tăcute, și asta era un lucru bun.

Aveam probabil cu douăzeci de kilograme mai puțin decât ar fi trebuit și, din când în când, vedeam dublu, dar îmi reveneam. Evadasem din temnițele Amberului și mă recuperasem cât de cât cu ajutorul nebunului Dworkin și al bețivului Jopin, în această ordine. Acum trebuia să-mi găsesc un loc, un loc asemănător altuia — unul care nu mai exista. Am localizat poteca. Am urmat-o.

După un timp, m-am oprit lângă un copac scorbuos care trebuia să se afle exact în acel loc. Am băgat mâna în scorbură și am scos afară sabia mea de argint și m-am încins cu ea. Nu conta că fusese undeva în Amber. Acum era aici, pentru că pădurea pe care o străbăteam se afla în Umbră.

Am continuat să merg mai multe ceasuri, cu soarele nevăzut undeva în spatele umărului stîng. Apoi m-am odihnit un pic, după care am mers mai departe. Era plăcut să vezi frunzele și stîncile și trunchiurile copacilor morți, ale celor vii, iarba, pămîntul negru. Era plăcut să miroși toate micile arome

ale vieții și să auzi zgomotele ei biziitoare/murmurătoare/ciripitoare. Dumnezeu! Cît îmi prețuiam ochii! A îi redobîndi după aproape patru ani de întuneric nu putea fi exprimat în cuvinte. Și să pot umbla liber...

Am mers mai departe, mantia mea zdrențuită fluturînd în adierea dimineții. Probabil că arătam de peste cincizeci de ani, cu chipul ridat, împutinat la trup, sfrijit. Cine și-ar fi putut închipui cum arătam înainte?

Pe măsură ce înaintam, înaintam în Umbră, mă deplasam către un loc în care nu am ajuns. Probabil că mă cam înmuiasem. Iată ce s-a petrecut...

Am dat peste șapte oameni pe marginea drumului, și șase erau morți, zăcînd la pămînt în diverse stadii de dezmembrare, plini de sînge. Al șaptelea se afla într-o poziție semi-inclinată, rezemat de trunchiul năpădit de mușchi al unui stejar bătrîn. Își ținea spada în poală și în partea dreaptă avea o rană adîncă din care curgea încă sîngele. Nu avea armură, deși unii dintre ceilalți purtau. Ochii cenușii, deși sticloși, erau deschiși. Pumnii îi erau zdreliți și respira anevoie. Pe sub sprîncenele păroase privea cum ciorile ciugulesc ochii cadavrelor. Părea că nu mă vede.

Mi-am ridicat gluga și am înclinat capul ca să-mi ascund chipul. M-am apropiat.

Îl cunoscusem cîndva sau, în orice caz, pe cineva care îi semăna foarte mult. Cînd înaintai spre el, smuci brusc spada și îndreptă vîrful spre mine.

— Sînt un prieten, i-am zis. Vrei să bei niște apă?

Ezită o clipă, apoi încuviință.

— Da.

Am deschis gamela și i-am dat-o.

Bău și tuși, apoi mai luă o înghițitură.

— Domnule, vă mulțumesc, rosti în timp ce-mi înapoie gamela. Regret că nu e ceva mai tare. Blestemată rană!

— Am și ceva mai tare. Dacă crezi că rezști.

Întinse mîna, iar eu am deşurubat o sticlută şi i-am dat-o. Tuşi aproape douăzeci de secunde după o duşcă din porcăria pe care o bea Jopin.

Apoi zîmbi cu jumătate de gură şi clipi uşor.

— Mult mai bine! spuse. Te superi dacă pun o picătură pe rană? Urăsc să irolesc whisky-ul de calitate, dar...

— Foloseşte-l pe tot, dacă trebuie. Deşi, după cum văd, îţi cam tremură mîinile. Poate ar fi mai bine să-ţi torn eu.

Încuviinţă, iar eu i-am desfăcut vesta din piele şi i-am tăiat cămaşa cu stiletul pînă cînd rana a ieşit la iveală. Arăta rău, adîncă, din faţă pînă spre spate, la cîtiva centimetri deasupra şoldului. Mai avea şi alte tăieturi, mai puţin grave, pe braţe, piept şi umeri.

Sîngele continua să gîlgîie din rana mare, aşa că am tamponat-o puţin şi am curăţat-o cu batista mea.

— În regulă, i-am zis. Încleştează-ţi dinţii şi priveşte în altă parte! După care am turnat whisky-ul.

Întregul corp îi zvîcni, un mare spasm, după care se linişti şi începu să tremure. Dar nu scoase un sunet. Nici nu mă gîndisem că va ţipa. Am împăturit batista şi am apăsat-o pe rană. Am legat-o acolo cu o fişie pe care am rupt-o din poalele mantiei.

— Mai vrei o înghiţitură? l-am întrebat.

— De apă, răspunse. După care mă tem că trebuie să dorm.

Bău, apoi capul i se înclină pînă cînd obrazul i se rezemă de piept. Adormi, iar eu i-am făcut o pernă şi l-am acoperit cu mantiile celor morţi.

Apoi m-am aşezat lîngă el şi m-am uitat la păsările negre şi drăguţe.

Nu mă recunoscuse. Dar, la urma urmei, cine-ar fi putut? Dacă mi-aş fi descoperit capul, ar fi fost posibil să mă recunoască. Cred că, de fapt, nu ne mai întîlniserăm niciodată, bărbatul rănit şi cu mine. Dar, într-un anume sens, făcuserăm cunoştinţă.

Mergeam prin Umbră, căutînd un loc, un loc foarte special. Fusese distrus cîndva, dar eu aveam puterea de a-l recrea, pentru că Amber aruncă o infinitate de umbre. Un fiu al

Amberului le poate parcurge, și moștenisem și eu asta. Le puteți spune lumi paralele dacă doriți, universuri alternative dacă vă place, produse ale unei minți bolnave dacă vreți. Eu le spun Umbre, așa cum fac toți cei care posedă puterea de a merge printre ele. Noi selectăm o posibilitate și mergem pînă cînd ajungem la ea. Astfel, într-un fel, noi o creăm. Deocamdată s-o lăsăm așa.

Eram pe mare cînd am început drumul spre Avalon\*.

Cu secole în urmă am trăit acolo. E o poveste lungă, complicată, mîndră și dureroasă, și poate o s-o spun mai tîrziu, dacă voi trăi s-o termin și pe cea de față.

Mă îndreptam către Avalonul meu cînd am dat peste cavalerul rănit și cei șase bărbați morți. Să fi ales să merg mai departe, aș fi putut ajunge într-un loc în care cei șase ar fi fost morți și cavalerul n-ar fi fost rănit — sau într-un loc în care el ar fi zăcut mort, iar ceilalți ar fi rîs în hohote. Unii ar spune că, de fapt, nu contează, întrucît toate acestea sînt posibile, deci toate există undeva în Umbră.

Oricare dintre frații și surorile mele — cu posibilele excepții, Gérard și Benedict — ar fi trecut mai departe fără să privească înapoi. Totuși, într-un fel, am devenit un laș. N-am fost întotdeauna așa, dar probabil că umbra Pămînt, unde mi-am petrecut atîția ani, m-a împlînzit un pic, și poate că popasul meu în beciurile Amberului mi-a reamintit cumva de particularitățile suferinței omenеști. Nu știu. Știu doar că nu puteam trece pe lîngă durerea cuiva care semăna cu cel care-mi fusese cîndva prieten. Dacă i-aș fi șoptit numele meu la ureche, poate că m-aș fi trezit cu un șir de sudălmii, aș fi auzit cu siguranță o poveste plină de suferință.

Deci, în regulă. Voi plăti măcar o parte din preț: îl voi pune pe picioare, după care voi dispărea. Nimic rău; poate chiar un mic bine în această Altă Umbră.

---

\* Conform legendelor arthuriene, o insulă aparținînd Insulelor Britanice, supranumită „Insula celor binecuvîntați“, unde este înmormîntat Regele Arthur. (n. red.)



Am rămas acolo privind-l și, după câteva ore, se trezi.  
— Salut, îi spusei, desfăcînd gamela. Mai vrei o dușcă?  
— Mulțumesc, îmi răspunse el și întinse mîna.  
L-am urmărit cum bea și, cînd îmi înapoie gamela, zise:  
— Iartă-mă că nu m-am prezentat. Nu eram într-o stare prea bună..  
— Te cunosc, am zis. Spune-mi Corey.  
Mă privi ca și cum ar fi vrut să spună: „Corey de unde?“, dar se răzgîndi și încuviință.  
— Foarte bine, Sir Corey, mă retrogradă. Aș dori să-ți mulțumesc.  
— Sînt mulțumit că arăți mai bine, i-am spus. Vrei ceva de mîncare?  
— Da, te rog.  
— Am ceva carne uscată aici și niște pîine care ar putea fi mai proaspătă, i-am zis. Și o felie mare de brînză. Mîncăcîcît poțtești.  
I-am dat mîncarea și înfulecă tot.  
— Dar tu, Sir Corey? întrebă.  
— Am mîncat deja, în timp ce dormeai.  
Mă privi cu subînțeleș. Zîmbi.  
— ...Și i-ai doborît pe toți șase de unul singur? întrebai.  
Încuviință.  
— Frumos spectacol. Și acum, ce să fac cu tine?  
Încercă să-mi vadă chipul, nu izbuti.  
— Nu înțeleg, spuse.  
— Încotro te-ndrepti?  
— Am prieteni, spuse, undeva la cinci leghe spre nord. Mergeam într-acolo cînd s-a întîmplat asta. Și mă îndoiesc foarte tare că vreun om sau chiar diavolul în persoană m-ar duce în spate o leghe. Aș putea să mă ridic, Sir Corey, dacă vrei să îți faci o idee despre statura mea.  
M-am ridicat, am scos spada și am tăiat un pomișor — de vreo cinci centimetri în diametru — dintr-o singură lovitură. L-am curățat și l-am tăiat la lungimea potrivită.

Apoi am mai tăiat unul, iar cu centurile și mantiile cadavrelor am construit o targă. Mă privi pînă la sfîrșit, apoi comentă:

— Mînuiești o spadă letală, Sir Corey... Și e de argint, se pare...

— Ești gata de o călătorie? l-am întrebat.

Cinci leghe înseamnă vreo douăzeci și cinci de kilometri.

— Și cei morți? se neliniști el.

— Poate ai vrea să-i înmormîntăm creștinește? Dă-i naibii! Natura își poartă singură de grijă. Să plecăm de-aici. Deja au început să pută.

— Aș dori măcar să-i acoperim. Erau buni luptători.

Am oftat.

— În regulă, dacă asta te va ajuta să dormi liniștit. N-am o cazma, așa că o să le fac un tumul. Va fi o înmormîntare obișnuită, totuși.

— Destul de bine, spuse.

Am întins cele șase cadavre, unul lîngă altul. L-am auzit mormăind ceva, și am presupus că e o rugăciune pentru cei morți.

I-am înconjurat cu pietre. Erau mulți bolovani în apropiere, așa că am lucrat rapid, alegîndu-i pe cei mai mari astfel încît treaba să meargă mai repede. Aici am făcut o greșeală. Unul dintre ei cîntărea în jur de două sute de kilograme și nu l-am rostogolit. L-am ridicat și l-am așezat în rînd.

Am auzit un icnet ascuțit și mi-am dat seama că observase ce-am făcut.

Atunci am înjurat:

— Aproape c-am făcut hernie cu nenorocitul ăsta! am zis și, după asta, am ales pietre mai mici.

Cînd am terminat, am zis:

— E-n regulă. Ești gata de plecare?

— Da.

L-am ridicat și l-am pus pe targă. Cînd am făcut asta a strîns din dinți.

— Unde mergem? am întrebat.